Десь з'єдналися тисячі сонців,
Що так сіяє гарячий ранок;
Небесні вінця тремтять злотисто,
Від дивних звуків ширшає серце.

О яке поле безкрає, безгранне!
І знову мила мені назустріч,
І знов ми юні, – і знову любим,
І несвідомі свого кохання.

Твоя одежа – як цвіт вишневий,
Рукави пахнуть степовим вітром.
О мила, мила! Нема розстання:
Світ дивний в обладі нашій.

Десь з'єдналися тисячі сонців,
Небесні вінця тремтять злотисто,
І знов ми разом, і знову любим:
Світ дивний в обладі нашій.